

Ellentmondásos kép (Lány a parton 1962-2007)

Csillogó vízfelületen úsznak a fakérgék, úgy csorognak el, mint a szűkölésekkel teli, ótvar negyvenöt évem. Az emberek nem értik, miért csodálom a számokat. Ha képletekről, függvényekről van szó, nálam leegyszerűsödik minden. Ez nem változott semmit a gyerekkorom óta, legfeljebb csak az idioták előítéletei sűrűsödtek körülöttem.

Kicsi koromban furcsán néztek rám, ha elmondtam a többieknek, merről kellene bebújniuk a mászóka alá, hogy ne tudjon rájuk ütni a fogó. Nem fogták fel a meséim logikai láncolatát sem. Már az első gondolataimat sem értették, és a harmadik idióta kérdésüknél inkább el is hallgattam.

Akkor lett jobb, amikor vonultunk május elején. Annak feszes ritmusa volt, mint a tornaórakon a fülsértő csattogatóra végzett szekrényugrásos, kötélmászásos sorgyakorlatoknak.

Szerencsésnek mondhatom magam, mert apám zárkózott, mogorva, meg nem értett, rohadt természete mellett a matek és a fizika is a véremben volt. Nem volt kérdés a gimnázium.

Ott aztán még jobban adták az ütemet. A többiek nem bírták, nekem viszont felszabadítóan hatott a matekfakultációval, kísérletekkel átszótt rideg, katonás fegyelem. Legalább ott megvoltak a keretek.

Az idő múlásával aztán egyre jobban az agyamra mentek az értetlenségükkel az emberek. A hormonok tombolásában, az idegrendszer újrarahuzalozásában telt el a fortyogó, magányos kamaszkorom. Anyám kezdetben tanácstalan volt, később pedig már őrjöngött, mert nem értette, miért vagyok egyedül. Félt. Soha nem mondta ki, de tudtam, tartott attól, hogy nekem nem lesz férjem, neki meg unokája.

Senkihez sem volt kedvem, még az egyetem alatt sem. Ott már rám omlott a zaj, az információk áradata. Úgy éreztem, mindenkiből kitört az elnyomott vadállati ösztön. Ivás, buli, szex.

Nem próbálkoztak velem, és a tankörösök cseszegetéssel vegyes értetlen közönye jött velem a munkahelyemre is. Könyvelőként a számok magányos angyala lettem. Köztük rend van és a végtelen felfoghatatlan dimenziója. A való életben véges minden.

Aztán az autizmusom megmagyarázott mindent. És a Duna-part a védelmébe vett. Ha telítődöm az élet furcsa kakofóniájával, akkor eljövök a vízhez, és ha van kedvem, akkor számolom a köveket.

Most csak hallgatom a hajó oldalára felkúszó, majd onnan visszacsapódó hullámok ütemes csobogását. Lehunyom a szemem, és az aortámban elakad a negyvenöt év minden fájdalma. Akik szerettek, azok sem értettek. Rohadtul ellentmondásos kép marad csak utánam.